

Magyar–szlovák találkozó Salgótarjánban

A napokban láttam egy filmet, ami egy kapcsolatról szólt, egy házasságról, ami nem jött ki, aztán még rosszabb lett. Sok viszontagság után, amikor már készült a házasság előtt, minden megváltozott. Elgondolkoztam a történeten, egyrészt, hogy a kapcsolatok milyen fontosak az életünkben, másrészt, hogy mi az, ami erőssé teszi, és azt, amin megvalósul, egyfelől halad, a másik felől a találkozás is készült.

Valahogy ez jut eszembe, amikor a múlt szombat (május 7-én) a Salgótarjánban megrendezett szlovák–magyar találkozóra gondoltam. A Dunamelléki Egyházterület már a tavaszi megszervezi a helyi gyülekezettel közösen ezeket a találkozásokat; felvitte, hol a szlovák testvérek látnak vendégségül bennünket, hol mi látjuk őket. Az idén Salgótarjánban volt a találkozás. Aki egy kicsit ismeri a várost, az tudja, hogy itt nem egyszerű egy közeli közterületet befoglalni, hanem a közterülettel a közlekedésben. Ezért a közlekedésről, hogy idén sikerült találni egy eszményi helyszínt, mesés helyen, a most megvalósult központban, ahol egyszerűen beszélgetni tudtuk Istenünket imádni és egymással is együtt lenni.

A szlovák elnök testvér nagyon kedves és figyelmes volt, mert prófétai ajándékát illetően igazodott a nőnaphoz. Annakról beszélt, illetve a nőkről és a feleségekről, amit az istentisztelet végén megfűszerezett egy kis meglepetéssel, az egyik legfinomabb csokoládéval, amit ajánlunkba kaptunk.

A kapcsolatok az életünkben „talán a legfontosabbak közé tartoznak. Azt hiszem, ez volt az első olyan alkalom, amikor közösen egy-egy napot töltöttünk. Majdnem mindenki jelen volt a Balassagyarmati, a városi és a helyi, Salgótarjáni Gyülekezetből, és végül közösen megerősítettük, hogy egy csapatba tartozunk, és ez olyan erősítő volt.

A múlt esti istentisztelet során az egyik szolgálatban „hát-vá fel a figyelmet arra, hogy mi az, amit soha nem felejtünk el, hogy mi a feladatunk. A balassagyarmati, városi, salgótarjáni, illetve a losonci és főleki testvérekkel együtt vállaltuk meg, mi nem tartozunk azok közé, akik maguknak szeretnének otthon világtani. Mi mindannyian azok vagyunk, akik szeretjük az emberi kapcsolatokat, ezért tudjuk, milyen jó, amikor még a barátunkat is el tudtuk hívni erre a közlekedési istentiszteletre.

Nagy gyertya világított a színpadon, és nem akartak bent maradni, hanem világtani szerettek volna. Még akkor is, ha nem egyformák, még ha más nyelvet is beszélünk, és annyira közlekedünk, mint ahogy azt Ősz-Farkas Ernő testvér a múlt esti istentiszteleten szívesen foglalta. Isten

Amikor a szellemünk szétválik, akkor mi sem egyformán viselkedünk; megkérdőjelezzük az igazságot, megkérdőjelezzük az igazságot, megkérdőjelezzük az igazságot!

Ahogy Ágy

együtt voltunk, ahogy összecsatoltunk, még erősebb lett a fennállásunk, mert erősek vagyunk az Istennel való kapcsolatunkban. Jól volt Ágy együtt állni, mert az állás fontos része az életünknek, jól volt együtt lenni, mert megerősített. Ezzel is azt hirdettük, az Ágy vagyunk itt, hogy az embereket mindig összekapcsoljuk magunkkal, és így hívjuk és hívjük őket Isten imádatára, ahogy vannak.

Á

Salgatórjani Gyülekezet